

Για την λαογραφική έκπομπή του Συλλόγου "Θάρος Ποντίων"

από τον Σ.Ρ.Μ. Ε.Ι.Ρ.

Έκπομπή 7η I-II-1969

1ον.- "Έτερον κι'ή Αυγερή

Έτερον κι'ή Αυγερή πᾶν δλεν τὸν ποταμόν
 Έτερον ἐπέρνιξεν καὶ ἡ κόρη· ἡ ἐπόρεσεν
 -πέρνιξέ με Έτερε τὸ βραχιόλι μ'δίσω σε
 Ντὸ νά φτάγω τ'ἀκλερον, τ'ἀφιμον καὶ καίη ἀτο
 Ἄλλο τάγμαν τάξο με κα'ἐγὼ ὅσέν περνίζω σε
 Πέρνιξέ με Έτερε, τὸ τσαρκούλι μ'δίσω σε.
 Ντὸ νά φτάγω τ'ἀκλερον, τ'ἀφιμον νά καίη ἀτο
 Ἄλλο τάγμαν τάξο με κι'ἐγὼ ὅσέν περνίζω σε
 Ἄσῃν φῆ μ'κι'ἀνέτερον τὰ ἄλλα δλια δίσω σε
 Ἄσὸ χέρ'ἐπέρπαξεν κι'ἀτέν πέραν ἔσυρεν
 Ἄρ ὅδε κόρη ντ'ἔταξες καὶ ντ'ἔσυνετᾶγαμε
 Ντ'ἔμπρια μουν λειβάδια εἶν', πᾶγω ἐκεῖ καὶ δίσω σε
 Ἐρθαμε κι'ἐξέρθαμε κι'ἐξεκαμπανίσταμε
 Ἄρ ὅδε κόρη ντ'ἔταξες καὶ ντ'ἔσυνετᾶγαμε
 -Δέξ'ἀτον τῇ σκόλ'τὸν γιόν, ἐγὼ δέν 'κὶ δίσω'ἀτον.-

2ον.- Ἀσχώρετον

Σῆν ἐγκλεσίαν δυντες πᾶς, κλάστ'τέρειν τὰ ταφία
 σὸν κόσμον ἔν καὶ θάνατος, μὴ καίης τὰ ξένα φίλα
 Ἐμαφες τὸ καρδόπο μου ναὶ σκόλ'ἀφωρισμένον
 ἔναν βράδον σῆν πόρτα σου θ'εὐρίης με ἀποθαμένον
 Νυχτοῦ ἡμέραν γιὰ τ'ἔσέν πάντα ἐγὼ νουνίζω
 ἡ ἐπορῶ νά κερδένω σε, καίλουμαι καὶ βρουλίζω

3ον.- Δίστιχα τῆς ἀγάπης

Ἐγὼ γιὰ τ'ἔσέν μόνον ζῶ καὶ γιὰ τ'ἔσέν δουλεύω
 νύχταν ἡμέραν σῆν ζωὴν μὲ τὸν χάρον παλεύω
 Γιὰ τ'ἔσέν σύρω βάσανα, γιὰ τ'ἔσέν σύρω πόνια
 γιὰ τ'ἔσέν τυραννίζουμαι, ρίζα μ'ἀτόσα χρόνια
 Ποῦτα δέντρα κρατοῦν βρεχῆν, ποῦτα ραχόπα χιόνια
 ποῦτον κάρδιαν ἔν ντὸ βαστῆ σῆν σεβτάν πέντε χρόνια

4ον.-

Ἄδακᾶ, ἐκεκῆ

Ἄσῃν τόνιαν ἐρχουμαι τονιαλῆς παιδᾶς εἶμαι
 τὸ μαχαίρ'σά μέσα μ'έν σὸ κορτσόπο σ'ἐρχουμαι

Οὐκ ἔστιν ἡμῶν ἡ ἀρετή, τὸ καὶ ποιεῖν μὴ πῶς ποιεῖν
ποιεῖν καὶ πολλὰ βουλή· σὴ σεβάν· ἢ ταγίαν·
Τὸ αἰγιόδοπον βόσκειται, συρίζ· ἄτο κλώσκειται
ἐγὼ τίνα· ἀγαθῶ, ταρπολούς· ζώσκειται

*Λοκμᾶ, Φικειᾶ, οὐ χωράφ; σὸ λειβάδ; σὸ κονάιν
σὸ μαφούλ·ὀπλο·κειᾶ - τῇ Δεσπότη, τῇ Δεσπότη·
τῇ Δεσπότη·τῇν ἀνεψιάν νᾶ λελεού·ἀτεν ἐγώ

* Ἀδοκῆ, ἀκεῖν, σ' ἀχερόν, σὸ θεμὸν καὶ σ' ἄλῶν·
σὸ μαφούλ· ὀπλο· κενά - τῇ Δεσπότ', τῇ Δεσπότ'
τῇ Δεσπότ' τὴν ἀνεφιάν νά λελεῦ· ἄτεν ἐγώ

5ου.- Ἐμπρ' ὀπίσ'
 Κλαίγω καὶ κλαίν' τὰ πούλοπα, τραγωδῶ, κελαηδοῦνε
 ἐγὼ ὄντες 'κὶ χαίρουμαι, ἀτά πα 'κὶ πετοῦνε
 Κλαίγω τὰ δάκρυα μ' εἰν' πικρά, φαρμακῶνε τὸ φόβο μ'
 κ' ἀφῆνε με νὰ χαίρουμαι καὶ μέ τ' ἐσέν πούλοπο μ'
 Πούλοπο μ' τ' ἐσόν ἢ ἐγάπ' καὶ πῶς θά παλαλῶν' με
 'κὶ θά εὐρίεται γιὰ τὸς ἐμέν γιὰ νὰ λαρῶν' με
 "Αν θέλτες πούλι μ' πάντα νὰ ζῶ καὶ πάντα νὰ ἐλέπε με
 μέ τὸ γλυκὴν τὴν καλατοσὴν τ' ἐμόν εἶσαι νὰ λές με.

Βον.- Χορός κότεσσι.- Κλαοϊνο κλπ.